

R.
[Ž 139 (138), 1a]

Ho - spo - di - ne, ty mě zkou - máš a znáš.

Ž 139 (138)

1. Kam se mohu uchýlit před tvým du - chem, * kam až utěci před tvou tvá - ří?

2. ¶ I kdybych vystoupil na nebe, ty jsi tam, * ¶ i kdybych ulehl v podsvětí, i ta - dy jsi. **R.**

3. ¶ I kdybych si připjal křídla ji - třen - ky * ¶ a spočinul na nejzazším mo - ři,

4. ¶ i tam mě povede tvá ru - ka * ¶ a uchopí mě tvá pra - vi - ce. **R.**

5. ¶ I kdybych řekl: „Aspoň temnota mě skry - je * ¶ a noc mě obklopí místo svět - la,“

6. ani tma ti nebude tma - vá, * ¶ noc jako den se roz - jas - ní. **R.**